

Maquillatge de dos dígit

El diari independent israelià *Ma'ariv* comparava aquests dies els debats governamentals sobre la retirada militar dels territoris palestins ocupats amb un "mercadeig": "David Levy aparentment val un 2,5% de Cisjordània, perquè abans de la seva dimissió el govern parlava d'una cessió del 10,5%, però ara ha baixat al 8%". Acudits a part, el fet és que des de la dimissió del ministre d'Afers Estrangers, un dels pocs moderats, s'ha fet més evident encara que amb l'actual govern israelià el procés de pau no pot avançar.

Com a mostra, el fracàs de l'última gestió del mitjancer nord-americà Dennis Ross. Mentre era a Jerusalem a principi de mes per preparar les cimeres que aquesta setmana farà Clinton amb Netanyahu i Arafat, el govern israelià va autoritzar la construcció de cinc-centes cases noves als assentaments de Cisjordània i va fer públic un pla de duplicar d'aquí al 2020 l'actual nombre de 150.000 colons.

Netanyahu ha preparat la reunió de la Casa Blanca amb la duresa i la improvisació que el caracteritzen. Ha aixecat el llistó de la seva intransigència encara més i espera arribar a Washington per tornar a proposar el que ja havia promès a la Secretaria d'Estat fa un mes: una retirada de dos dígit (un 10%) que és el mínim que li exigeixen els nord-americans. El primer ministre confia convèncer Clinton dimarts que no pot oferir res millor, atesa la seva dependència de l'extrema dreta que li garanteix una precària majoria d'un escó al Parlament. Dijous Clinton rebrà Arafat i el primer ministre israelià espera que el convenci que més val tenir un 10% més de Cisjordània a la mà que no pas esperar els resultats d'unes incertes eleccions anticipades a Israel.

Però, a la feblesa política de Netanyahu, s'hi suma la feblesa física i parlamentària d'Arafat. El president palestí, probablement malalt de parkinson, també es veu amenaçat amb una moció de censura del Parlament contra el seu govern, si no el remodela ben aviat. Es tracta d'un veritable ultimàtum per a tancar la crisi que va esclatar l'agost quan setze dels vint-i-dos ministres van

presentar la dimissió per un informe del legislatiu que acusava de corrupció alguns membres de l'executiu palestí. A l'ombra d'aquesta crisi ajornada han anat creixent les crítiques contra Arafat entre els membres de la mateixa administració palestina pels seus mètodes autoritaris i per manca d'avenços en les negociacions amb Israel.

Arafat, doncs, no pot tornar de Washington amb un 10% de Cisjordània quan en reclama el 30%; i menys encara acceptar la pretensió de Netanyahu d'ajornar aquesta retirada cinc mesos més, condicionada a un increment

difícil de mesurar de la cooperació palestina en la lluita contra el terrorisme. El president palestí ja ha amenaçat amb una altra *intifada*, però per poc que pugui inflarà els resultats de la cimera per no arriscar-se a una altra revolta, que ara podria acabar qüestionant el seu propi poder.

L'estratègia de Netanyahu pot ser paral·lela. Ell també necessita oferir algun resultat de l'entrevista amb Clinton per mirar de recuperar un consens dins la majoria parlamentària, ara dividida entre els qui, com el ministre de Defensa, Yitshaq Mordehai, l'amenacen d'abandonar-lo si no hi ha acord de retirada amb els Estats Units i els palestins, i els qui ja han dit que el faran caure si cedeix.

Clinton sembla disposat igualment a apuntar-se un triomf ràpid. Ha marcat uns mínims a la mida de Netanyahu exigint que aprovi una retirada de dos dígit, a la qual el primer ministre ja havia accedit. Washington ha passat per alt les noves construccions a Cisjordània. No ha dit res de les declaracions de Netanyahu que no hi haurà tercera retirada. També ha esquivat la greu decisió del govern israelià de mantenir el control de la major part de Cisjordània, sigui quin sigui l'acord final a què es pugui arribar. A manca de la fermesa necessària en un mitjancer com els Estats Units, que pretén mantenir la credibilitat, les reunions de Washington poden servir, potser, els interessos immediats de tots tres protagonistes, però tot sembla indicar que no aconseguiran pas de desencallar el procés de pau, que s'ha de basar en la confiança i en la voluntat política de les parts, ara massa febles per a pensar a llarg termini. ■

JOAN ROURA



“Una retirada israeliana mínima de dos dígit percentuals de Cisjordània pot maquillar les cimeres de Clinton amb Netanyahu i Arafat, però el procés de pau, no el desencallarà.”